

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XXI. Quam grata sit Deo obedientia religiosorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

pronunciabitur sententia, citra vllam spem
secuturæ appellationis. Homines in diu-
dicanda rei veritate possunt in fraudem in-
duci, at Deus, qui omnia explorata habet in-
tus & foris, non potest.

*Quam grata sit Deo obedientia re-
ligiosorum.*

CAPVT XXI.

FILI, minimè te latet, quis exitus fuerit
inobedienciæ Adami primi parentis ve-
stri, nempè vt non solùm ipse è paradiso ter-
restri exularit, verùm etiam cum tota poste-
ritate sua fuerit maledictioni obnoxius. La-
bores in terra, sudores ad vescendum pane,
dolores partus, omnesque aliæ ærumnæ,
quibus genus humanum affligitur sunt pœ-
næ & maledictiones inobedienciæ, quæ
cum sit filia Superbiæ alios fructus produ-
cere non potuit. Tu scis quoque quid secu-
rum sit ex obedientia Abrahamæ, vt nimirum
ipse non solùm, eiusque familia tota, sed
omnes mundi gentes sint benedictæ in il-
lius semine, è quo nasciturus erat, qui sua
obediencia portas cæli ab inobediencia cõ-
clusas patefaceret: sic vt verè dici possit o-
mnia dona cælestia, gratias oës & virtutes
esse

esse Obedientiæ effectus & benedictiones.

DEINDE, si obedientia cum expresso meo mandato coniuncta, quæ videtur hominem quasi compellere ad iussa præstanda, tam grata est, ut eam copiosè remunerem, quanto gratior esse debet obedientia religiosa, ratione cuius homo non ex imperio alicuius, sed sincero Dei amore incensus spontè, repugnante licet contraria propensione naturæ, se obligat ad præstanda mea consilia? Adhæc, cum non ignorem, hominem natum ad sublimia, proclivemq; ad designanda opera heroica, tamen cum video eum amore mei se abicere, si mundi iudicio stemus, ad functiones viles & contemptibiles (licet apud me sint honorificæ & eximiæ.) cum item video eum non gloriam, applausumque hominum aucupari, sed potius sui despicientiam: cum video, quod se propria voluntate exuat, quæ fons est & radix omnium generosorum operum, quibus homo coram mundo summos honores promereri potest: cum rursus video, ut mihi placeat, eum se subiicere alteri homini natura æquali, & sæpè in religione eam iam iis quibus in seculo imperabat, quomodo, inquam, fieri potest, ut non intimo amore prosequar obedientes? ut ea obedi-

P

entia,

entia, quæ religiosos ad tanta amore mei præstanda excitat, non sit mihi gratissima? Quomodo non exaltem eos & eueham ad summas dignitates, qui vt amore mei obedi- rent, se etiã contra naturæ inclinationē eo- usq; demiserunt. Nunquã iacturã vllã facere potest, qui multum præstat propter Deum.

G R A T A insuper mihi est obedientia, quia subditos reddit tractabiles, & ad quẽ- nis Superioris nutum promptos & paratos. Nihil æquè solatur & iuuat Superiores, quã habere subditos tractabiles. O quàm mihi arridet religiosus, qui cum gaudio quic- quid superior mandarit, præstare aggredi- tur; & si rursus ab inchoato opere cessare iubeatur, eodem cum gaudio cessat, & aliud nouum promptè exequitur. E contra, nihil æquè contristat superiorē, & gemere sub o- nere gubernatiōis facit, ac habere subditos refractarios, & ad parendum tardos ac diffi- ciles. Bestia non tractabilis, haud facilè sinit onera imponi tergo, & postquam cum labo- re imposita fuerint, aut in terrã abiicit, aut tam impatienter deportat, vt ingenti vigi- lantia opus sit & cura, ne tandem ea excuti- at. Superior, qui difficiles & morosos habet subditos, non potest eis confidere. itaque, si quid eis, licet exiguũ, imperandũ sit, maiore

circum-

circumspectione opus habet, quàm si res sit cum animali indomito. Hinc fit, vt cū subditus alioquin reuereri & timere debeat superiorem suum, contrarium prorsus vitio dictæ inobedientiæ fiat, hoc est, vt Superior timeat subditum, quem, ne illi ansam vllam præbeat ordinem deserendi, aliorum cum offendiculo, suo relinquit arbitrio, nihil illi mandans, nulla in re arguens. O miseria deploranda. Ille in seculo vitam agebat prohibito, non impensis alienis, sed suis. in religione autem vult viuere arbitrato suo, & sumptibus meis, meoque sanguine: quod sicut citra iniustitiam non fit, sic nec impunè fieri potest. Qua ratione non odio prosequar inobedientiam, quæ tanta iniuria afficit religionem? Quomodo non displiceant inobedientes, qui suæ religionis sunt ruina? Non est hic status obedientium. Nā Superior cum obedientibus agit securè, sine arte, sine cæremoniis, fident illis, & si aliquid licet arduū, imperet illis, promptissimè exequuntur. Sine labore & facilè obtemperat, qui quæuis mādāta sine tergiuersatione amplectitur: at qui coactus cedit mandato Superioris, vel non exequitur illud, vel male exequitur, laboris quidem corticē retinet, sed nucleum, id est meriti obedientiæ fructum amittit.

P s

Acce

ACCEDIT, obedientiam religiosam eò quoque nomine mihi gratam, quia multas alias in se continet virtutes, earumq; actiones exercet. Quando enim religiosus obedientie causa se subiicit aliis sibi æqualibus, aut inferioribus, exercet virtutem humilitatis. Si mandata superiorum quæ præstat sint difficilia, exercet virtutem fortitudinis, quoniam difficultatem superat. Si repugnent sensui, vel nature suæ, exercet patientiam, quia tolerat sibi aduersa. Si amore mei obediat, exercet caritatem. Et sic obedientia religiosos efficit similes mihi, quia mea obedientia quoque has virtutes annexas habuit. Cum verò similitudo sit causa amoris & beneuolentiæ, liquidò sequitur omnes obediētes mihi esse deuinctissimos. Quò plures virtutes coniunctæ sunt cum obedientia, hoc obediens plus promeretur.

ET Iam, donum eò gratius est ei, cui donatur, quo est rei præstantioris. Similiter gratius est, quando exclusa omni vtilitate donantis est tantum beneuolentiæ internæ donatoris argumentum & testimonium. Obedientia ergò cum sit donum libertatis humanæ, qua nihil præstantius vel nobilius religiosus habet, non potest non esse mihi carissima, eoq; carior, quod ad hoc donum offeren-

offerendum nullo respectu humano, nec à mundi vanitate, sed solo amore Dei fuerit impulsus. Quanquam & hoc mihi acceptū quoque facit donatorem, quòd propter donum tale in me collatum, non remaneat pauper, aut imperfectus, quia quò quis plus donat Deo, hoc ditior perfectiorque redditur.

FILII, religio est mihi cara & dilecta Vineæ regulæ, & constitutiones eius sunt vitium propagines, & quasi arbores, non sine labore à me in ea plantatæ. Operarij sunt, quos ego euoco ex mundo, & variis instrumentis & talentis in vineæ commodum instruo. Custos eius est obedientia, quæ quid cuique operario agendum sit, præscribit. Omnes ingrediuntur quidem vineam, sed non omnes vtilis sunt vineæ. Religiosi, qui colendis arboribus & vitibus dant operam, hoc est, obsequuntur legibus & ordinationibus, mihi sunt gratissimi, eisque singularem mercedem destinavi, quia illi ex parte sua religionem timentur & conseruant. Verùm inobedientes, qui vineam meam deuant, quomodo æquis oculis possum intueri? Quid enim aliud est præuaricari regulam, quam vitem aliquam refecare, aut aliò trāsferre? Et hoc quid est, nisi religionem dis-

soluere? Quare, quantum mihi displicet inobedientia, quæ religionē labefactat, tantum mihi placet obedientia, quæ eam ornat, custodit & adauget.

De excellentia & dignitate obedientie religioſe.

CAPVT XXII.

FILI, perpendiſſinè aliquando illud *S. FROM. 21.* Scripturæ meæ dictum, *Homo obediens loquatur victorias?* Scias, nullam vel maiorē, vel admirabiliorem in hoc mundo obtineri poſſe victoriam, victoria ſui. Hoſtes vinci poſſunt fraudibus & ſtratagematis, & vt vincantur vi & robore armorū, vincuntur tamē qui ſunt inferiores, aut certè in ipſo certamine inferiores facti ſunt. At in victoria ſui, non arte vel fraudibus vincitur, ſed virtute; & vincitur æqualis, quique ſemper manet æqualis. In aliis victoriis, quo victor ſublimiùs euehitur, hoc victus magis deprimitur & humiliatur. Sed in victoria ſui, victus pariter cum victore extollitur. In aliis certaminibus vincuntur inimici, & interueniente quidem odio, ira, indignatione. at qui vincit ſeipſum, vincit quendam, cui ſumma amicitia & amore eſt deuinctus. Et hæc difficultas